vou smlouvu obchodní a jež se v zásadních směrech od obdobných norem občanského zákona odchylují.

Ke konci uvedl přednášející, že připravovaná osnova obč. zák., tak jak je formulována v návrhu subkomitétu pro revisi občanského zákona, spec. pokud běží o trhovou smlouvu, pokračuje v dalším komercialisování obč. zák. (zahájeném již III. dílčí novelou), takže v mnohých směrech, na př. v otázce nákladů, spojených s trhovou smlouvou, v otázce správy a j. přejímá, byť i někdy modifikovaně, zásady obch. zák. Přesto neznamená to, podle přednášejícího, že by pro futuro stal se dualism mezi občanskoprávní a obchodněprávní trhovou smlouvou, který je věcně odůvodněn a má svou tradici, zbytečným. Neboť stejně jako ustanovení obč. zák. budou i ustanovení obch. zák. vůbec a o trhové smlouvě zvláště podrobena revisi; nový obch. zákon bude se musiti — ještě větší měrou než dosavadní — přizpůsobiti požadavkům a potřebám obchodního života. Ustanovení dosavadního obch. zák., jež jednak jsou sporná, jednak zastaralá, budou jistě při reformě obch. zák. nahrazena novými, vyhovujícími předpisy.

Ručení za poj. příspěvky podle § 171 zákona č. 221/1924. Podle § 171 l. c. ručí nabyvatel závodu za pojistné, jež měl platiti předchůdce, za dobu nejvýše 18 měsíců ode dne nabytí zpět počítáno, a to penízem, jenž mu k tomuto dni byl nemoc. pojišťovnou jako nedoplatek vykázán. Ručení podle práva občanského není tímto ustanovením dotčeno. Plným právem zamítl proto n. s. s. nálezem č. 21480/29 z 29. XI. 1929, že i vydražitel ručí za zaplacení pojistného, nepřihlédnuv k jeho námitce, že kupec při dražbě kupuje vždy bez dluhů a za nástupce v obchodu podle § 171 l. c. lze pokládati jen toho, kdo nabyl obchodu smlouvou nebo dědictvím. Jen nástupce v právním, nikoli ve fysickém smyslu, může býti odpovědným jako ručitel za pojištění. N. s. s. odůvodnil svůj názor tím, že dlužno lišiti pojem p ř e v z e t í jak to zamýšlel původní návrh cit. zákona, od pojmu n a b y t í, jak tomu svědčí doslov zákona. Též H a r t m a n n ve svém komentáři (str. 660 k § 156) poznamenává, že nebezpečenství, užitky a břemena mají již příklepem přejíti na vydražitele a že skutečné odevzdání nemovitosti a příslušenství, jakož i knihovní převod vlastnictví může se státi jistě teprve po úplném zaplacení kupní ceny a splnění jiných dražebních podmínek. L.